

ابن ابی یمان بندنیجی، ابوبشر یمان بن ابی یمان. (۲۰۰-۲۸۴ ق)، ادیب، نحوی و شاعر. از دهقان زادگان ایرانی بود که در شهر بندنیج، نزدیک بغداد، در حالی که نابینا بود به دنیا آمد. وی از ثروتمندان و ملاکین عجم بود که تمامی املاک و بستانهای خود را که از پدرش به ارث رسیده بود، فروخت و صرف هزینه‌ی علما و تحصیل علم کرد. او نزد ابن سکیت و ریاشی و دیگر علمای بصره و کوفه به تحصیل پرداخت. ابوبشر شعر نیز می‌سرود. از آثار وی: «التفقیه»؛ «العروض»؛ «معانی الشعر».

الاعلام (۹/ ۲۷۶)، ایضاح‌المکنون (۲/ ۲۸۳، ۳۱۳، ۵۰۶)،
روضات الجنات (۸/ ۲۰۰)، ریحانه (۱/ ۲۸۳)، الفهرست
لابن‌التدیم (۱۳۱، ۲۸۵)، معجم‌الادباء (۲۰/ ۵۷-۵۶)،
معجم‌المؤلفین (۱۳/ ۲۵۶-۲۵۷)، هدیة‌العارفین (۲/ ۵۴۸).